

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2424/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Гордане Ајншпилер-Поповић и Бранка Станића, чланова већа, у спору тужиоца Љ.Ж. из З., чији је пуномоћник В.Ж., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД из Н.С., ради исплате зараде из добити, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2029/15 од 16.09.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2029/15 од 16.09.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2029/15 од 16.09.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2029/15 од 16.09.2015. године одбијене су жалбе странака и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 526/2013 од 27.05.2015. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено да је ништав члан 5. Споразума о престанку радног односа бр. 31-45/65-19802 од 24.12.2012. године и одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати зараду из добити за 2012. годину у нето износу од 359.539,77 динара са законском затезном каматом од 01.06.2013. године до исплате и да му накнади трошкове поступка, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка, а тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра посебном применом чл. 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, уједначења судске праксе и новог тумачења права.

Према чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према новелираном ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из чл. 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначењем судске праксе или новим тумачењем права у погледу примене члана 270. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 36/2011 са изменама), који се односи на расподелу добити, као и члана 14. Закона о раду, као општег прописа, којим је прописано да се уговором о раду или одлуком послодавца може утврдити учешће запослених у добити оствареној у пословној години, у складу са законом и општим актом. Дакле, не постоји обавеза послодавца да запосленом исплати учешће у добити, већ је то само прописано као могућност уколико се предвиди уговором о раду или уколико о томе послодавац донесе одлуку. Ради се о решењу конкретног чињеничног и правног односа.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору из радног односа ради исплате зараде из добити поднета је 22.03.2013. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела (359.539,77 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**